

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 5808/06
20.03.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Srbije Vesnom Danilović, zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca "AA", protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreske uprave, Regionalni centar Niš broj 413-121/06-T od 25.09.2006. godine, u predmetu poreza na dodatu vrednost, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 20.03.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave - Regionalnog centra Niš - Filijale Niš, broj: 233566128 od 30.05.2006. godine, kojim je tužiocu, za poreski period od 01.01.2006. - 31.01.2006. godine, utvrđen porez na dodatu vrednost za promet dobara i usluga u ukupnom iznosu od 8.489.568,00 dinara, prethodni porez u ukupnom iznosu od 6.121.988,00 dinara, te obaveza PDV-a za isti poreski period u iznosu od 2.367.580,00 dinara, sa nalogom da poslovne evidencije PDV-a u svemu usaglasi sa tačkom 1. dispozitiva prvostepenog rešenja.

U tužbi kojom je osporavao zakonitost rešenja tuženog organa, tužilac je isticao da je suština problema u ovoj upravnoj stvari u tome što poreski organi tužiocu nisu priznali status investitora, i stvorili mu obavezu iako za to nije bilo osnova, plaćanja PDV-a, zbog navodne isporuke dobara odnosno usluge investitoru "BB". Prema članu 2. stav 1. tač.30. Zakona o planiranju i izgradnji, da bi jedno lice imalo status investitora, objekat se mora graditi za njegove potrebe, on finansirati izgradnju objekta i na njegovo ime treba da glasi rešenje o odobrenju za izgradnju. U konkretnom slučaju je po ugovoru o gradnji izvođač radova preduzeće "VV", objekat se gradi u najvećem delu za potrebe tužioca, finansira ga tužilac, dok rešenje o odobrenju za izgradnju glasi na "BB". Na ovaj način niko od pobrojanih pravnih subjekata nema potrebne kumulativne uslove da mu se prizna status investitora. Međutim, tuženi je bio dužan da utvrdi da je tužilac investitor i po osnovu gradnje vlasnik dela stambenog poslovnog objekta "GG" u izgradnji, a po osnovu pravnosnažne presude Trgovinskog suda u Nišu II P.br.426/06 od 26.04.2006. godine. U tom pravcu je tužilac i preduzeo mere u cilju dopune rešenja o odobrenju za izgradnju kod nadležnog organa, tako što bi on takođe bio deklarisan kao investitor. Tužilac nije bio izvođač radova, nego je po privremenim situacijama o izvršenim građevinskim radovima od strane izvođača radova iste potpisivao u svojstvu investitora i potom on vršio odbitak prethodnog poreza, sve u skladu sa zakonom. Budući suinvestitor sa "BB" nije ni bio obavezan da po osnovu primljenih privremenih situacija za izvedene građevinske radove na objektu stvori obavezu plaćanja PDV-a i da za te radove "BB" ispostavi račun. Tužilac je kao investitor zaključio ugovor o nadzoru sa licenciranim pravnim subjektom, a to je u konkretnom slučaju "BB", kome je samo dostavljao na uvid privremene situacije, što se vidi i iz zaključenog ugovora o nadzoru. Pri tome, tužilac ukazuje i na to da prema Zakonu o osnovama svojinsko-pravnih odnosa, član 21., svojina se, između ostalog, može steći izgradnjom nove stvari (objekta) i to građenjem na tuđem zemljištu. Sa svih navedenih razloga, predložio je da sud tužbu uvaži a osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je ostao u svemu pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja i predložio da Vrhovni sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Ispitujući zakonitost osporenog rešenja u smislu člana 39. Zakona o upravnim sporovima, ocenom navoda iznetih u tužbi, odgovoru na tužbu i spisa predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba nije osnovana.

Iz stanja u spisima proizilazi da je tužilac podneo poresku prijavu za PDV za poreski period od 01.01.2006. do 31.01.2006. godine, u kojoj je iskazao svoju poresku obavezu po navedenom osnovu u iznosu od 93.756,00 dinara. U postupku terenske kontrole obračuna i plaćanja PDV-a utvrđena je obaveza plaćanja ovog poreza za navedeni vremenski period u iznosu od 2.367.580,00 dinara. Ovo sa razloga što su "BB" i "VV" zaključili Ugovor o zajedničkom investiranju u pripremi i izgradnji objekta "GG" a nakon toga su "VV" kao ustupilac i tužilac kao prijemnik zaključili ugovor o zajedničkom investiranju u pripremi i izgradnji ovog objekta, sve uz saglasnost "BB".

Obaveza obračunavanja i plaćanja poreza na dodatu vrednost je utvrđena po osnovu delimične isporuke dobara ili usluga investitoru "BB" po privremenim situacijama i računima koje glase na investitora, a overene su od nadzornog organa investitora, na kojima je tužilac koristio pravo na odbitak prethodnog poreza a istovremeno

tužbenog organa investitora, po kojemu je tužilac koristio pravo na odbitak predmetnog poreza u istovremeno nije stvorio obavezu plaćanja PDV-a po osnovu svoje isporuke dobara ili usluge investitoru \ "BB".

Ovo sa razloga što je odredbom člana 3. Zakona o porezu na dodatu vrednost („Sl.glasnik RS“ br.84/04 ... 61/05) propisano da su predmet oporezivanja PDV, isporuka dobara i pružanje usluga koje poreski obveznik izvrši u Republici uz naknadu, u okviru obavljanja delatnosti, kao i uvoz dobara u Republiku. Promet dobara prema članu 4. stav 1. ovog Zakona je prenos prava raspolaganja na telesnim stvarima (dobrima) licu koje tim dobrima može raspolagati kao vlasnik, ako ovim zakonom nije drukčije određeno, a u skladu sa stavom 3. tač.6. navedene zakonske odredbe, prometom dobara smatra se i isporuka dobara proizvedenih ili sastavljenih po nalogu naručioca, a od materijala isporučioaca, ako se ne radi samo o dodacima ili drugim sporednim materijalima.

Polazeći od navedenih zakonskih odredaba, tuženi organ je u osporenom rešenju odlučio da u slučaju kada obveznik PDV-a, građevinsko preduzeće, po osnovu Ugovora o zajedničkom investiranju u pripremi i izgradnji objekta zaključenog sa investitorom - licem koje ima pravo korišćenja građevinskog zemljišta i na koje glasi građevinska dozvola, gradi građevinski objekat od sopstvenog materijala, da je u tom slučaju obveznik plaćanja PDV-a građevinsko preduzeće, odnosno tužilac, jer vrši promet dobara u smislu člana 4. stav 3. tač.6. Zakona o porezu na dodatu vrednost, a prometom dobara u smislu tačke 7. ove zakonske odredbe se smatra i prvi prenos prava raspolaganja na novoizgrađenim građevinskim objektima ili ekonomski deljivim celinama u okviru tih objekata. Prema odredbi člana 2. tač.30. Zakona o planiranju i izgradnji („Sl.glasnik RS“ br.47/03) investitorom se smatra lice za čije potrebe se gradi objekat, odnosno koje finansira izgradnju objekta i na čije ime se izdaje odobrenje za izgradnju, i to lice sa aspekta Zakona o PDV-u je ovlašćeno da vrši prvi prenos raspolaganja na novoizgrađenom objektu ili ekonomski deljivoj celini. Zbog toga je na izvršeni promet dobara i usluga po sačinjenim privremenim situacijama i računima ispostavljenim \ "BB", tužilac bio dužan da obračuna i plati PDV, jer je na opisani način došlo do prometa i nastanka poreske obaveze tužioca, a primenom člana 16. Zakona o porezu na dodatu vrednost.

Kako je tužiocu utvrđena obaveza na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog u provedenoj terenskoj kontroli, pravilnom primenom odredaba iz člana 3., 4., 17. i 44. Zakona o porezu na dodatu vrednost, to se neosnovano tužbom pobija osporeno rešenje zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

Navodi tužbe koji su isticani i u žalbi, su bili predmet pravilne ocene tuženog organa, pa nisu od uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti osporenog rešenja. Pri tome su bez uticaja na odlučivanje navodi tužbe da je tužilac presudom Trgovinskog suda u Nišu postao vlasnik dela navedenog poslovno-stambenog objekta - bloka, s obzirom na činjenicu da ovaj status tužilac nije imao u vreme koje je obuhvaćeno terenskom kontrolom i za koje mu je utvrđena obaveza plaćanja poreza.

Takođe, nije osnovan ni zahtev tužioca za odlaganje izvršenja osporenog rešenja, jer se u smislu člana 16. Zakona o upravnim sporovima („Sl.list SRJ“ br.46/96) zahtev za odlaganje izvršenja podnosi organu čiji se akt izvršava, odnosno organu nadležnom za izvršenje, a ne sudu.

Sa iznetih razloga, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

Dana 20.03.2008. godine, U. 5808/06

Z a p i s n i č a r Predsednik veća - sudija

Ljiljana Jevtić, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

VG